

Еней і Дідона

Йосип Бродський

Великий муж дивився у вікно,
А світ її обмежувався краєм
Його туніки грецької, що схожа
Була своїми складками на море,
Яке в своєму бігу зупинилось!
Та у вікно дивився він, і погляд
Був так далеко звідсіля, що губи
Застигли, ніби раковина, де
Таїться гул, і горизонт в бокалі
Був непорушним.
А її любов
Лиш рибою була, що, може, й здатна
Пірнути в море вслід за кораблем
І, хвилі розітнувши сильним тілом,
Невдовзі наздогнать його, — та він,
Він подумки ступив уже на сушу.
І море обернулось морем сліз.
Та, як відомо, саме у хвилини
Найтяжчої розпуки задуває
Попутний вітер. І великий муж
Покинув Карфаген.
Вона стояла
За вогнищем, яке її солдати
Під стінами міськими розпалили,
І бачила, як в мареві, що злегка
Тремтіло поміж полум'ям і димом,
Беззвучно розсипався Карфаген
Задовго до пророчення Катона.

Переклад Олександра Грязнова